

VERA I MOLITVA

Vera je poverenje u Boga – verovanje da nas voli i da zna šta je najbolje za nas. Ona nas tako navodi da umesto svoga, izaberemo Njegov put. Umesto našeg neznanja, ona prihvata Njegovu mudrost; umesto naše slabosti, Njegovu silu; umesto naše grešnosti, Njegovu pravednost. Naš život, mi sami, sve je to Njegovo; vera priznaje Njegovo pravo vlasništva i prihvata blagoslove koje ono donosi. Istina, čestitost, neporočnost, istaknuti su kao tajna uspeha u životu. Vera nas upravo nadahnjuje ovim načelima.

Svaka dobra pobuda ili težnja je dar od Boga; vera prima od Boga život, koji jedini može da pokrene pravi rast i napredak.

Treba potanko objasniti kako vera jača. Svako Božje obećanje povezano je s uslovima. Ako želimo da činimo Njegovu volju, na raspolaganju nam je sva Njegova snaga. Svaki dar koji On obećava sadržan je u samome obećanju. »Seme je reč Božja.« (Luka 8,11) Kao što je sigurno da je hrast u žiru, tako je sigurno i da je Božji dar u Njegovom obećanju. Ako primamo obećanje, imamo i dar.

Vera koja nas osposobljava da primamo Božje darove, i sama je dar od koga je određena mera usađena u svako ljudsko biće. Ona raste kad se vežba u primanju Božje reči. Da bismo ojačali veru, moramo je često povezivati s Rečju.

Prilikom proučavanja Biblije, učeniku treba pomoći da shvati silu Božje reči. Prilikom stvaranja: »On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se.« On »zove ono što nije kao ono što jest« (Psalam 33,9; Rimljanima 4,17); jer kad ih On pozove, tu su.

Koliko su se puta oni koji su verovali Božjoj reči, iako sami po sebi potpuno bespomoćni, oduprli sili celoga sveta – Enoh, neporočan u srcu, svet u životu, držeći se čvrsto svoje vere u pobedu pravednosti nasuprot pokvarenom i ismevačkom naraštaju; Noje i njegov dom nasuprot ljudima svoga vremena, ljudima najveće fizičke i mentalne snage i najnižeg morala; deca Izrailjeva na obali Crvenog mora, bespomoćno, uplašeno mnoštvo robova, nasuprot najmoćnijoj vojsci najmoćnijeg naroda na kugli zemaljskoj; David, dečak pastir, kome je Bog obećao presto, nasuprot Saulu, tadašnjem vladaru, odlučnom da zadrži svoju vlast; Sedrah i njegovi drugovi u vatri, a Navuhodonosor na prestolu; Danilo među lavovima, njegovi neprijatelji na visokim položajima u carstvu; Isus na krstu i jevrejski sveštenici i glavari koji čak i rimskog namesnika prisiljavaju da ispuni njihovu volju; Pavle u lancima, vođen da umre smrću zločinca i Neron, despotski vladar svetske imperije.

Ovakvi primeri ne nalaze se samo u Bibliji. Njih ima mnogo u svakom zapisu o ljudskom napretku. Valdenžani i Hugeni, Viklif i Hus, Jeronim i Luter, Tindal i Noks, Cincendorf i Vesli, i mnoštvo drugih svedočili su o sili Božje reči nasuprot ljudskoj sili i politici koja podupire zlo. Oni pripadaju pravom plemstvu u ovome svetu. To je Njegova prava carska loza. Današnja omladina pozvana je da zauzme svoje mesto u toj lozi.

Vera je isto tako potrebna u malim kao i u velikim događajima u životu. Ako imamo nepokolebljivo poverenje u Boga, uživaćemo Njegovu podršku u svim svojim svakodnevnim zanimanjima i poslovima.

Gledan s ljudskog stanovišta, život je za sve nas neugažena staza. To je staza kojom, što se tiče naših važnijih iskustava, svako mora hodati sam. U naš unutrašnji život nijedno drugo ljudsko biće ne može potpuno prokukati. Kad malo dete krene na ovo putovanje na kojem, pre ili kasnije, samo mora da izabere svoj smer, samo da odluči o svojoj večnoj sudbini, koliko treba iskreni da budu napori da ga usmerimo da svoje poverenje pokloni sigurnom Vodiču i Pomoćniku!

Kao štit protiv iskušenja i kao poziv na neporočnost i istinu, nijedan drugi uticaj ne može se uporediti sa svešću o Božjem prisustvu. »Nego je sve golo i otkriveno pred očima Onoga kojemu govorimo.« »Čiste su oči Tvoje, da ne možeš gledati zla, i bezakonja ne možeš gledati.« (Jevrejima 4,13; Avakum 1,13) Ova misao bila je Josifov štit protiv pokvarenosti u Egiptu. Zavodničkom kušanju odgovorio je odlučno: »Kako bih učinio takvo grdno zlo i Bogu zgrešio?« (1. Mojsijeva 39,9) Vera će, ako se gaji, takav štit dati svakoj duši.

Samo će svest o Božjem prisustvu moći da protera strah koji bi plašljivom detetu od života učinio teret. Ono u svoje pamćenje treba da ureže obećanje: »Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih, koji se

njega boje, i izbavljaju ih.« (Psalam 34,7) Neka čita prekrasni izveštaj o Jelisiju u planinskom gradu, dok između njega i četa naoružanih neprijatelja stoji moćni krug nebeskih anđela. Neka čita kako se pred Petrom u tamnici i osuđenom na smrt pojavio Božji anđeo; kako je Božjeg slugu poveo u sigurnost, pored naoružanih stražara, kroz masivna vrata i veliku gvozdenu kapiju s prevornicama i zasunima. Neka čita o prizoru na moru kada se zatvorenik Pavle, na svom putu prema sudu i gubilištu, obratio olujom šibanim vojnicima i mornarima izmučenim od rada, nespavanja i dugog posta, i izgovorio reči pune ohrabrenja i nade: »I evo sad vas molim da budete dobre volje ... jer u ovu noć stade preda me anđeo Boga kojega sam ja i kome služim, govoreći: Ne boj se, Pavle! Valja ti doći pred cesara; i evo ti darova Bog sve koji se voze s tobom.« S verom u ovo obećanje Pavle je uveravao svoje saputnike: »Nijednome od vas dlaka s glave neće otpasti.« Tako se i zbilo. Zato što se na brodu nalazio jedan čovek preko koga je Bog mogao da deluje, svi mnogobošci oličeni u vojnicima i mornarima bili su sačuvani. »I tako iziđoše svi živi na zemlju.« (Dela apostolska 27,22–24.34.44)

Sve ovo nije zapisano da bismo mogli samo da čitamo i divimo se, već da ista vera, koja je delovala u Božjim slugama u davnini, može da deluje i u nama. Bog će i sada delovati, isto tako snažno kao i nekada, tamo gde se našu verna srca da budu put Njegovoj sili.

Neka oni koji nemaju poverenja u sebe, koje nedostatak samopouzdanja navodi da izbegavaju brigu i odgovornost, budu poučeni da se oslone na Boga. Tako će mnogi među onima koji bi inače bili samo brojka u svetu, možda samo bespomoćno breme za druge, biti sposobni da kažu zajedno s apostolom Pavlom: »Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moć daje.« (Filibljanima 4,13)

Detetu koje je brzo da se usprotivi nepravdi, vera pruža dragocene pouke. Spremnost da se odupre zlu ili da se osveti za nepravdu, često je izazvana dubokim osećanjem pravičnosti i aktivnim, energičnim duhom. Poučite takvo dete da je Bog večni Čuvar pravde. On se nežno brine o bićima koja je toliko ljubio da je dao svoga najdražeg Ljubljenoga da ih spase. On će se obračunati sa svakim zločincem.

»Jer ko tiče u vas, tiče u zenicu oka Njegova.« (Zaharija 2,8)

»Predaj Gospodu put svoj, i uzdaj se u Njega, On će učiniti. I izvešće kao videlo pravdu tvoju, i pravicu tvoju kao podne.« (Psalam 37,5.6)

»Bog je Utočište ubogome, Utočište u nevolji. U Tebe se uzdaju koji znaju ime Tvoje, jer ne ostavljajš onih koji Te traže, Gospode!« (Psalam 9,9.10)

Bog očekuje da saučešće koje pokazuje prema nama i mi pokažemo prema drugima. Neka se razdražljivi, ponositi i osvetoljubivi ugledaju na Onoga koji je krotak i ponizan, koji je kao jagnje vođen na zaklanje, koji se nije svetio poput ovce neme pred onima koji je strižu. Neka gledaju na Onoga koga su naši gresi proboli, a naše boli opteretile, i naučiće da podnose, da se uzdržavaju i opraštaju.

Verom u Hrista može da se ukloni svaki nedostatak karaktera, svaka mrlja očisti, svaka mana popravi, svaka vrlina razvije.

»Da budete ispunjeni u Njemu.« (Kološanima 2,10)

Molitva i vera usko su povezane, i treba ih zajedno proučavati. Molitva vere je božansko umeće; to je umeće kojim mora ovladati svako ko želi da njegovo životno delo bude uspešno. Hristos kaže: »Sve što ištete u svojoj molitvi, verujte da ćete primiti; i biće vam.« (Marko 11,24) On objašnjava da naša molba mora biti u skladu s Božjom voljom; moramo tražiti ono što je On obećao, i što god primimo, mora biti upotrebljeno tako da se ispuni Njegova volja. Ako se ispune uslovi, ispuniće se i obećanje.

Mi smemo da tražimo oprostjenje greha, Svetoga Duha, prirodu sličnu Hristovoj, mudrost i snagu da radimo Njegovo delo, svaki dar koji je On obećao; zatim moramo da verujemo da ćemo primiti, i zahvaliti Bogu što smo primili.

Nije potrebno da tražimo bilo kakav spoljašnji dokaz blagoslova. Dar se nalazi u obećanju, i mi možemo da se bavimo svojim poslom sigurni da Bog može da ispuni ono što je obećao i da će dar, koji već imamo, kad nam bude najpotrebniji postati stvarnost.

Živeti tako od svake Božje reči znači predati Mu ceo svoj život. Tada ćemo neprekidno osećati svoje siromaštvo i zavisnost, čežnju srca za Bogom. Molitva je neophodna jer je to život duše. Porodična molitva i javna molitva imaju svoje mesto; ali tajni razgovor s Bogom u stvari održava život duše.

Mojsije je upravo na gori s Bogom ugledao sliku one divne zgrade koja treba da postane prebivalište Božje slave. Upravo na gori s Bogom, na tajnom mestu molitve, i mi moramo razmišljati o božanskom slavnom idealu za čovečanstvo. Na taj način bićemo osposobljeni da tako oblikujemo zgradu svoga

karaktera da se na nama može ispuniti Njegovo obećanje: »Useliću se u njih i živeću u njima, i biću im Bog i oni će biti Moj narod.« (2. Korinćanima 6,16)

Isus je za vreme svog zemaljskog života, upravo u toku časova molitve nasamo primao mudrost i silu. Neka mladi slede Njegov primer i neka u zoru i sumrak odvoje tihe trenutke za razgovor sa svojim Ocem na nebesima. Neka i u toku dana uzdižu svoja srca Bogu. Na svakom koraku našeg puta On govori: »Jer Ja Gospod Bog tvoj držim te za desnicu, i kažem ti: ne boj se, Ja ću ti pomagati.« (Isaija 41,13) Kad bi naša deca, u zori svoje mladosti naučila ove pouke, kakvu bi to svežinu i silu, kakvu radost i zadovoljstvo unelo u njihov život!

To su pouke koje može preneti samo onaj koji ih je lično naučio. Učenja Pisma nemaju veći uticaj na mlade samo zato što mnogi roditelji i učitelji tvrde da veruju Božjoj reči, a svojim životom poriču njenu silu. Ponekad su mladi u prilici da osete silu Reči. Oni uviđaju svu dragocenost Hristove ljubavi. Oni vide lepotu Njegovog karaktera, mogućnosti koje pruža život u Njegovoj službi. Međutim, uviđaju da je život onih koji kažu da poštuju Božja načela potpuno drukčiji. Na koliko se ljudi mogu s pravom primeniti reči, koje je izgovorio prorok Jezekilj:

»Sinovi naroda tvojega ... govore jedan drugome, svaki bratu svojemu, i vele: Hodite i čujte kakva reč dođe od Gospoda. I dolaze k tebi kao kad se narod skuplja, i narod moj seda pred tobom, i sluša reči tvoje, ali ih ne izvršuje; u ustima su im ljupke, a srce njihovo ide za svojim lakomstvom. I gle, ti si im kao ljupka pesma, kao čovek lepa glasa i koji dobro svira; slušaju reči tvoje, ali ih ne izvršuju.« (Jezekilj 33,30–32)

Jedno je pristupati Bibliji kao knjizi punoj dobrih saveta, koje treba slušati onoliko koliko su u skladu s duhom vremena i s našim položajem u svetu; sasvim je drugo smatrati je onim što ona zaista jeste – rečju živoga Boga, rečju koja je naš život, rečju koja treba da oblikuje naše aktivnosti, naše reči, i naše misli. Držati Božju reč bilo u čemu manjom od toga, znači odbaciti je. Zato što je na ovakav način odbacuju i oni koji kažu da veruju u nju, osnovni je uzrok sumnje i neverstva među mladima.

Napetost, kakva se nikada ranije nije mogla videti, zahvata svet. Zadovoljstva, sticanje novca, borba za vlast, kao i borba za opstanak, strahovitom silom zaokupljaju telo, um i dušu. Bog progovara usred ove nerazumne jurnjave. On nas poziva da se povučemo u samoću i razgovaramo s Njime. »Utolite i poznajte da sam Ja Bog.« (Psalam 46,10)

Mnogi, čak ni u trenucima molitve, ne primaju blagoslov iz stvarne zajednice s Bogom. Oni previše žure. Brzim koracima prolaze kroz krug Hristove uzvišene prisutnosti, zaustavljajući se možda samo za trenutak u njegovim svetim granicama, ali ne čekaju savet. Oni nemaju vremena da ostanu s božanskim Učiteljem. Sa svojim teretima vraćaju se na svoj posao.

Ovakvi ljudi neće moći da postignu stvarni uspeh, sve dok ne shvate u čemu je tajna sile. Oni moraju odvojiti vreme da razmišljaju, da se mole, da od Boga očekuju obnavljanje svoje fizičke, mentalne i duhovne snage. Njima je potreban okrepljujući uticaj Božjeg Duha. Kad ga budu primili, biće prožeti novim životom. Malaksalo telo i umorni mozak biće osveženi, a natovareno srce odmoreno.

Ne samo kratko zaustavljanje u Njegovoj blizini, već lična veza s Hristom, druženje s Njime je naša potreba.

[Elen G. Vajt: VASPITANJE](#)